

§ 25. 1. Obwinionemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu doręcza się, za pokwitowaniem odbioru, odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem w terminie trzech dni od daty wydania orzeczenia.

2. Na odpisie orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się pouczenie o prawie, terminie i trybie wniesienia odwołania.

Rozdział 5

Postępowanie odwoławcze

§ 26. 1. Obwinionemu i jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony, oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu przysługuje prawo wniesienia odwołania od całości lub części orzeczenia wydanego przez organ orzekający w pierwszej instancji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku odwołania dowódcy jednostki wojskowej, wniesionego od orzeczenia wojskowego sądu garnizonowego.

§ 27. Przełożony dyscyplinarny orzekający w pierwszej instancji przekazuje odwołanie i całość materiałów sprawy organowi odwoławczemu, w terminie trzech dni od daty wniesienia odwołania.

§ 28. 1. Wnoszący odwołanie może je cofnąć, na piśmie, za pośrednictwem organu, który orzekał w pierwszej instancji.

2. Rzecznik dyscyplinarny nie może bez zgody obwinionego cofnąć odwołania wniesionego na jego korzyść.

§ 29. 1. Obwiniony lub jego obrońca, jeżeli został ustanowiony, może złożyć do wyższego przełożonego dyscyplinarnego wniosek o wyłączenie przełożonego dyscyplinarnego rozpoznającego odwołanie, w termi-

nie trzech dni od daty zawiadomienia go o terminie rozpoznania odwołania.

2. Do rozpatrywania przez wyższego przełożonego dyscyplinarnego wniosku o wyłączenie przełożonego dyscyplinarnego rozpoznającego odwołanie przepisy § 7 ust. 2—4 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku wniesienia odwołania do Ministra Obrony Narodowej, wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do wojskowego sądu garnizonowego.

§ 30. Jeżeli zachodzi potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego, wyższy przełożony dyscyplinarny może polecić rzecznikowi dyscyplinarnemu przeprowadzenie określonych czynności i przekazanie dodatkowych materiałów dowodowych w wyznaczonym terminie.

§ 31. Wyższy przełożony dyscyplinarny, w terminie pięciu dni od daty wydania orzeczenia:

- 1) doręcza obwinionemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu orzeczenie wraz z uzasadnieniem,
- 2) przekazuje przełożonemu dyscyplinarnemu, który orzekał w pierwszej instancji, orzeczenie wraz z uzasadnieniem oraz całość materiałów sprawy.

Rozdział 6

Przepisy końcowe

§ 32. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do żołnierzy podporządkowanych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz innym, upoważnionym przez niego osobom w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji.

§ 33. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Onyszkiewicz*

103

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 2 lutego 1999 r.

w sprawie zakwaterowania tymczasowego oraz hoteli garnizonowych.

Na podstawie art. 53 ust. 2 i art. 54 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 86, poz. 433, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 506 i Nr 106, poz. 678 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady:

- 1) zakwaterowania tymczasowego i odpłatności za to zakwaterowanie,
- 2) przeznaczania kwater i innych pomieszczeń mieszkalnych na zakwaterowanie tymczasowe oraz
- 3) tryb tworzenia, prowadzenia i likwidacji hoteli garnizonowych.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 86, poz. 433, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 506 i Nr 106, poz. 678 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668),
- 2) Agencji — należy przez to rozumieć Wojskową Agencję Mieszkaniową,
- 3) internacie — należy przez to rozumieć wyodrębniony budynek albo zespół pomieszczeń mieszkalnych przeznaczonych na zakwaterowanie tymczasowe,

4) hotelu — należy przez to rozumieć hotele garnizonowe przeznaczone na krótkotrwałe zakwaterowanie tymczasowe żołnierzy zawodowych i pracowników wojska przebywających w podróży służbowej oraz innych osób korzystających z wojskowych dokumentów podróży.

§ 2. 1. Dyrektor oddziału terenowego Agencji, na wniosek dowódcy jednostki wojskowej, wydaje żołnierzowi, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1—3 ustawy, lub pracownikowi wojska pisemne skierowanie do zakwaterowania tymczasowego w internacie.

2. Skierowanie do zakwaterowania tymczasowego w internacie dziecka osoby, o której mowa w art. 51 ust. 4 ustawy, wydaje dyrektor oddziału terenowego, na wniosek rodzica, przedstawiciela ustawowego lub kuratora sądowego.

§ 3. 1. Osobę skierowaną do internatu przyjmuje kierownik internatu lub upoważniony przez niego pracownik.

2. Osobę zakwaterowaną w internacie melduje się na pobyt czasowy. Na pobyt stały melduje się tylko żołnierza zawodowego w służbie stałej, na jego wniosek, jeżeli w żadnej miejscowości nie posiada on osobnej kwatery stałej, zwanej dalej „kwaterą”, lub innego lokalu mieszkalnego.

§ 4. Kierownik internatu może zezwolić na pobyt u osoby zakwaterowanej w internacie członków jego rodziny, nie dłużej niż łącznie 30 dni w roku.

§ 5. 1. Opłata za zakwaterowanie w internacie za jedno miejsce noclegowe za dobę wynosi:

- 1) w pokoju jednoosobowym — w wysokości średniego kosztu utrzymania 1 m² powierzchni użytkowej pokoi w danym internacie pomnożonego przez powierzchnię zajmowanego pokoju,
- 2) w pokoju dwuosobowym lub wieloosobowym — w wysokości średniego kosztu utrzymania 1 m² powierzchni użytkowej pokoi w internacie pomnożonego przez proporcjonalnie zajmowaną powierzchnię pokoju.

2. Średni koszt utrzymania 1 m², o którym mowa w ust. 1, określa dyrektor oddziału terenowego Agencji na podstawie faktycznych kosztów utrzymania.

3. Mieszkaniec internatu jest obowiązany uiszczać opłatę do dnia dziesiątego każdego miesiąca za miesiąc poprzedni.

4. Do powierzchni użytkowej zajmowanego pokoju wlicza się przedpokój. Jeżeli pokój i inne pomieszczenia, jak przedpokój i łazienka, są użytkowane przez kilka osób, powierzchnię tą ustala się proporcjonalnie do ilości miejsc.

5. Osoba zakwaterowana w internacie jest obowiązana uiszczać opłaty za odbiorniki stanowiące jej własność, w wysokości aktualnej ceny zużytej energii elektrycznej, a w przypadku braku licznika — opłatę ryczałtową ustaloną przez kierownika internatu na podstawie zużycia energii elektrycznej przez te odbiorniki w poprzednim okresie rozliczeniowym.

6. Dyrektor oddziału terenowego Agencji na skierowaniu do zakwaterowania w internacie stwierdza uprawnienia żołnierza do zwolnienia z opłaty, o której mowa w art. 53 ust. 1 ustawy.

§ 6. Osoba zakwaterowana w internacie jest obowiązana opuścić internat i zwolnić zajmowane miejsce w przypadku:

- 1) zwolnienia z zawodowej służby wojskowej lub przeniesienia do pełnienia służby w innej miejscowości nie będącej miejscowością pobliską,
- 2) rozwiązania stosunku pracy,
- 3) zakończenia roku akademickiego (szkolnego).

§ 7. W przypadku gdy na obszarze działania oddziału terenowego Agencji funkcjonuje kilka internatów, dyrektor oddziału rejonowego może zezwolić, na wniosek dyrektora oddziału terenowego Agencji, na utworzenie jednego lub kilku zespołów internatowych prowadzących samodzielną gospodarkę finansową pod jednym kierownictwem.

§ 8. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 52 ust. 1 ustawy, do zakwaterowania w kwaterze zastępczej lub innym pomieszczeniu mieszkalnym stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zakwaterowania tymczasowego w internacie.

2. Generałom (admiralom) i oficerom zajmującym etatowe stanowiska służbowe generała (admirala) można w miarę możliwości przydzielić na zakwaterowanie tymczasowe jeden pokój z widną kuchnią lub dwa pokoje z ciemną kuchnią, natomiast oficerom starszym — jeden pokój (kawalerkę) lub jeden pokój z ciemną kuchnią.

§ 9. 1. Na kwaterę zastępczą przeznaczają się kwatery, w przypadku braku chętnych do jej zasiedlenia na warunkach stałego zakwaterowania oraz gdy z przyczyn ekonomicznych niecelowe jest organizowanie internatu ze względu na małe potrzeby zakwaterowania tymczasowego.

2. Dyrektor oddziału rejonowego Agencji przeznaczają budynek mieszkalny lub jego część na kwatery zastępcze, jeżeli są to kwatery o niskim standardzie technicznym i użytkowym.

3. Dyrektor oddziału terenowego Agencji może przeznaczyć pojedynczą kwaterę, o której mowa w ust. 1, na kwaterę zastępczą.

§ 10. 1. Żołnierzy zawodowych, uprawnionych na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy do zakwaterowania tymczasowego, kwatruje się w kwaterach zastępczych bez członków rodziny, na wniosek dowódcy jednostki wojskowej.

2. Podstawą zajęcia kwatery zastępczej jest skierowanie wystawione przez dyrektora oddziału terenowego Agencji. Przepis § 5 stosuje się odpowiednio.

§ 11. 1. Na wniosek żołnierza zawodowego w służbie stałej, w przypadku, o którym mowa w art. 52 ust. 2

ustawy, można go zakwaterować tymczasowo z członkami rodziny w kwaterze zastępczej.

2. Warunkiem skierowania żołnierza zawodowego uprawnionego do kwatery na zakwaterowanie tymczasowe w kwaterze zastępczej z członkami rodziny jest zwolnienie do dyspozycji Agencji poprzednio zajmowanej kwatery, jeżeli ją posiadał.

3. Podstawą zajęcia kwatery zastępczej z członkami rodziny jest decyzja wydana przez dyrektora oddziału terenowego Agencji.

4. Kwaterę zastępczą przekazuje się protokolarnie, określając stopień zużycia zainstalowanych urządzeń.

5. Za zakwaterowanie w kwaterze zastępczej uiszcza się opłaty jak za osobne kwatery stałe.

6. Osoba zwalnająca kwaterę zastępczą pokrywa koszty zużycia urządzeń zainstalowanych w tej kwaterze.

7. Do kwater zastępczych zajmowanych przez żołnierzy zawodowych z członkami rodzin stosuje się przepis ust. 3.

§ 12. 1. W przypadku gdy Agencja nie dysponuje w garnizonie internatem lub kwaterą zastępczą, a występują potrzeby tymczasowego zakwaterowania, dyrektor oddziału terenowego Agencji może wynająć pomieszczenia od jednostki wojskowej, zawierając umowę najmu.

2. Wynajęcie pomieszczeń od innych osób prawnych lub fizycznych wymaga zgody dyrektora oddziału rejonowego Agencji.

3. W umowie, o której mowa w ust. 1, określa się w szczególności wysokość opłat eksploatacyjnych za zajmowaną powierzchnię użytkową na poziomie kosztów własnych utrzymania budynku, sposób rozliczenia usług komunalnych oraz procentowy udział w kosztach remontów budynku.

§ 13. 1. Hotel tworzy dyrektor oddziału rejonowego Agencji na wniosek dyrektora oddziału terenowego Agencji, po uzyskaniu opinii dowódcy garnizonu.

2. W hotelach posiadających więcej niż 100 miejsc noclegowych oraz prowadzących własną działalność gastronomiczną, a także w przypadku funkcjonowania kilku hoteli w jednym garnizonie, na wniosek dyrektora oddziału rejonowego Agencji, Prezes Agencji może zezwolić na utworzenie stanowiska dyrektora zespołu hotelowo-gastronomicznego.

3. Jeżeli na obszarze działania oddziału terenowego Agencji funkcjonuje hotel i internat, dyrektor oddziału rejonowego Agencji, na wniosek dyrektora oddziału terenowego, może zezwolić na utworzenie zespołu hotelowo-internatowego działającego w ramach oddziału terenowego Agencji.

§ 14. 1. Hotel lub zespół, o których mowa w § 13, jest jednostką gospodarczą Agencji, prowadzącą działalność na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

2. Dyrektor hotelu lub zespołu jest pracodawcą w stosunku do podległych mu pracowników.

§ 15. W hotelu, poza osobami, o których mowa w art. 54 ust. 1 ustawy, kwatruje się także gości zagranicznych przybyłych służbowo do jednostki lub instytucji wojskowej oraz inne osoby przybyłe na zaproszenie jednostki lub instytucji wojskowej.

§ 16. Z hoteli, w miarę wolnych miejsc, mogą korzystać w kolejności:

- 1) osoby, o których mowa w § 15, wraz z towarzyszącymi im członkami rodziny, które nie przebywają w podróży służbowej, a także emeryci i renciści wojskowi, emeryci i renciści — byli pracownicy wojska, małżonkowie żołnierzy zawodowych, emerytów i rencistów wojskowych oraz pracowników wojska,
- 2) członkowie rodzin żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, inni niż wymienieni w pkt 1, w czasie odwiedzin tych żołnierzy w miejscu pełnienia przez nich służby,
- 3) inne osoby.

§ 17. Na zakwaterowanie osób, o których mowa w § 15, w przypadku niedokonania rezerwacji, dyrektor hotelu utrzymuje do godziny 18⁰⁰ rezerwę miejsc w wysokości uzgodnionej z dowódcą garnizonu, nie więcej jednak niż 5% ogólnej ilości miejsc.

§ 18. 1. Opłaty za zakwaterowanie w hotelu ustala dyrektor hotelu.

2. Dla osób, o których mowa w § 16 pkt 3, opłatę ustala się w wysokości porównywalnej do opłat pobieranych na danym terenie w innych hotelach tej samej kategorii.

3. Opłaty od osób, o których mowa w § 15 i § 16 pkt 1 i 2, ustala się w wysokości do 80% stawek określonych na podstawie ust. 2, jednak nie mniej niż faktyczny koszt utrzymania jednego miejsca hotelowego w rozliczeniu rocznym.

4. Hotel może świadczyć również inne usługi hotelarskie, pobierając za nie opłaty ustalone przez dyrektora.

5. W przypadkach uzasadnionych dyrektor hotelu może doraźnie obniżyć opłatę za zakwaterowanie hotelowe, nie więcej jednak niż do 50%.

§ 19. 1. Dyrektor oddziału rejonowego Agencji likwiduje hotel na wniosek dyrektora oddziału terenowego Agencji, po uzyskaniu opinii dowódcy garnizonu, w przypadku:

- 1) przynoszenia strat,

2) konieczności zmiany przeznaczenia hotelu na inne cele.

2. Dyrektor oddziału rejonowego Agencji określa warunki, tryb oraz sposób zagospodarowania mienia pozostającego po hotelu.

§ 20. Traci moc zarządzenie nr 59/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 27 grudnia 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad zakwaterowania tymczasowego i odpłatności za to zakwaterowanie, szczegółowych za-

sad przeznaczenia osobnych kwater stałych i innych pomieszczeń mieszkalnych na zakwaterowanie tymczasowe oraz szczegółowych zasad i trybu tworzenia, prowadzenia i likwidacji hoteli garnizonowych (Dz. Rozk. MON, poz. 247).

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Onyszkiewicz*

104

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 1 lutego 1999 r.

w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 i Nr 162, poz. 1118 i 1126) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub w wypłaceniu świadczeń, do których przyznawania i wypłacania są zobowiązani Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „Zakładem”, oraz płatnicy składek.

2. Określone w rozporządzeniu zasady wypłacania odsetek za opóźnienie w wypłaceniu świadczeń z ubezpieczeń społecznych, zwanych dalej „odsetkami”, stosuje się również do obliczania i wypłacania odsetek za opóźnienie w wypłaceniu przez Zakład świadczeń zleconych mu do wypłaty na mocy odrębnych przepisów lub umów międzynarodowych.

§ 2. 1. Odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń — do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2—5.

2. Okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

3. Okres opóźnienia w ustaleniu świadczeń zleconych Zakładowi do wypłaty z mocy umów międzynarodowych liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji, liczonego od daty wpływu z zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej pełnej dokumentacji oraz należności.

4. Okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności.

5. Okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń emerytalnych lub rentowych, zleconych Zakładowi do wypłaty na mocy odrębnych przepisów, liczy się od dnia następującego po najbliższym terminie płatności tych świadczeń, przypadającym po upływie 30 dni od wpływu do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych decyzji zlecającej wypłatę świadczenia.

6. Jeżeli świadczenie jest wypłacane osobie uprawnionej za pośrednictwem poczty lub na rachunek bankowy, za dzień wypłaty świadczeń uważa się dzień przekazania należności na pocztę lub do banku.

§ 3. Ustalenie należnych do wypłaty odsetek oblicza się przez pomnożenie kwoty opóźnionego świadczenia przez liczbę dni opóźnienia i przez roczną stopę procentową odsetek oraz przez podzielenie tego iloczynu przez 365.

§ 4. 1. Odsetki wypłaca się z urzędu łącznie z wypłatą opóźnionego świadczenia.

2. Jeżeli odsetki nie zostały wypłacone łącznie z wypłatą opóźnionego świadczenia, wypłaca się je:

- 1) nie później niż łącznie z wypłatą świadczenia w następnym terminie jego płatności, gdy dotyczą świadczenia okresowego,
- 2) niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 30 dni, gdy dotyczą świadczenia jednorazowego.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1999 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *L. Komotowski*